

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. I. Quandonam Habitus Fidei infundatur, & quænam dispositio
prærequiratur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

interrogantis, eò quòd non habeat Jus interrogandi, nec dignus sit, cui respondeatur.

417. Dubitatur 3. An censeatur negare Fidem, qui ad citationem publicam omnium Christianorum non se prodit. R. Negative, quia est præceptum Tyrannicum, nullam habens vim obligandi.

Dubitatur 4. Quà ratione liceat quandoque ad se occultandum vti vestibus hæreticorum, vel Gentilium, vel Judæorum. Ratio dubitandi est, quia non licet vti verbisquivocis, intendendo vt audiens intelligat ea in sensu in quo significant abnegationem fidei: ergo saltem tunc non licebit vti vestibus hujusmodi, quando alijs significarent professionem falsæ Sectæ. R. Esse discrimen inter vestes & Verba. Nam verba sunt

ex primaria institutione signa conceptuum, & tenemur ijs non vti nisi vt signis, & cum intentione loquendi seu manifestandi nostram mentem. Vestes econtra habent alium vsum primarium, & possumus illis vti sine intentione manifestandi per illas nostram mentem: vnde licet alij errent iudicando me illis vti ad significandam talem professionem, non teneor hunc errorem impedire, nec censeor erubescere Dominum meum. Vnde inferitur posse aliquem ex causâ gravi sic occultare fidem suam, quamdiu vestes non sunt adeo determinatæ ad significandum, vt præter significationem non habeant alium vsum in æstimatione cæterorum ejusdem Reipublicæ.

CAPVT IX. DE HABITU FIDEI. CONTROVERSIA I.

Quandonam Habitus Fidei infundatur.

Et

Quanam Dispositio prærequiratur.

418. Prima Sententia est Scoti, quem sequitur Aragonius, Fidei habitum nunquam infundi sine gratia sanctificante extra Sacramentum, benè tamen in Sacramento Baptismi (vt pote quod est Sacramentum fidei) casu quo quis accederet cum actu fidei, & simul cum obice ad Gratiam: tunc enim volunt infundi habitum Fidei sine Gratia.

Secunda Sententia valde probabilis est, fidem infundi etiam sine gratia, quando quis ante Justificationem elicit actum fidei. Ita Suarez, Vasquez, Salas, Valer. Turrian. Conink, Granada. Hurt. & supponit eam Card. Pallav.

419. Tertia Sententia, mihi que probabilior negat Habitum fidei vnquam infundi sine Gratia. Ita videtur sentire S. Thomas 1. 2. q. 62. a. 4. & fuit communis apud antiquos, quos sequitur Card. Lugo, Ripalda, & Arriaga.

Probatur hæc Sententia primò auctoritate Clementis V. in Concilio Viennensi, & refertur Clement. vnicà de Summâ Trinit. vbi circa controversiam Theologorum (cujus etiam mentio facta est in cap. Majores de Baptismo) an sicut adultis, ita etiam parvulis in Baptismo infundatur Gratia & cætera virtutes, statuit, ex eo quòd adultis infundantur, etiam infundi parvulis: quæ consequentia infirma esset, si Fides adultis infunderetur, quando eliciunt primum actum fidei:

sic enim fieret, vt nunquam infunderetur adultis fides virtute Baptismi; nam adultus non consequitur fructum baptismi. vid. Gratiam, nisi priùs crediderit: ergo semper ad infusionem Gratiæ præsupponeretur jam fides infusa: ergo non potuisset Pontifex tanquam indubitatum supponere, adultis infundi fidem virtute baptismi, vt inde inferret, etiam infundi parvulis.

420. Probatur 2. auctoritate Concilij Tridentini sess. 6. c. 7. vbi asserit ex Apostolorum Traditione Catechumenos ante Baptismum petere ab Ecclesia Fidem: non vtique actualem, jam enim illam habent: ergo habitualem: ergo supponitur hanc non esse infusam, quando eliciunt actum Fidei. Confirmatur ex eod. cap. vbi dicitur, in Justificatione hæc omnia simul infundi, Fidem, Spem, Charitatem.

421. Respondent ad hoc vltimum, quòd simul non significare simultatem temporis, sed quòd collectio illarum rerum infundatur, sicut Eccles. 18. dicitur Deus creasse omnia simul. Sed Contra. Potest quidem rectè dici Deus omnia creasse simul simultate rerum, hoc est, nullâ re demptâ: sed non rectè diceretur Episcopus alicui omnes Ordines simul simultate ordinum conferre, si vnum aut alterum ex illis non conferret: ergo nec rectè diceretur Fides, Spes & Charitas simul infundi in Justificatione, si vna, immò duæ ex illis non infunderentur, sed jam antè existerent.

Fff 2

422. Pro-

422. Probatur 3. ex absurdo. In sententia adversariorum sequitur, Habitum Fidei defacto frequenter esse intensiorem, quam sit ipsa Gratia sanctificans, ac ceteri habitus: consequens videtur inconueniens. Sequelam admittunt adversariorum aliqui, & probatur. nam antecedenter ad justificationem potest quis elicuisse valde perfectum actum fidei, eumque frequentasse, & sic habitum fidei multum intendisse ultra gradum Gratiae, quae deinde confertur in Justificatione. Minor verò declaratur. Nam ceterorum Habituum intensio & incrementum semper pari passu procedit, cum incremento & intensio Gratiae, ita quidem, ut si quis consequatur incrementum Gratiae ex opere operato, omnes pariter habitus virtutum supernaturalium intenduntur: ergo idem dicendum videtur de habitu Fidei & Spei. Confirmatur. Nam in patria Lumen Gloriae succedit Fidei: atqui Lumen Gloriae nunquam est intensius Gratia sanctificante: ergo neque dicendum est, Fidem fuisse intensiorem. Scio quid ad haec responderi possit & soleat, sed non tollunt argumentis suam probabilitatem.

423. Probatur ultimum à priori. Fides est Habitus supernaturalis, & Potentia quaedam: atqui potentiae, quae ex natura rei non sunt dispositiones praequisitae, non infunduntur prius quam earum radix seu natura, cujusmodi est gratia respectu Fidei: ergo cum nulla cogat necessitas dicendi oppositum, Fides non infunditur ante Gratiam. Neque refert, quod Fides maneat, in peccatore sine gratia, quod tamen in alijs potentijs non contingit. Non inquam refert. Nam vel hoc provenit ex libero Dei decreto, contra exigentiam naturalem, ut tenet Lugo, vel si connaturaliter manet, ut contendit Ripalda & alij, illud non est alienum à natura; sic videmus in semine emortuo manere connaturaliter virtutem feminalem, quae tamen produci non potest antecedenter ad formam viventem feminis. & univrsim minus requiritur ad conservari, quam ad primum produci.

424. Obijciunt 1. Habitus Fidei confertur sine gratia: ergo etiam sine illa infunditur. Ad hoc jam responsum est, negando consequentiam, ob rationes allatas.

Obijciunt 2. Haereticus quando redit ad fidem, dicitur Fidelis, etiam antequam justificetur: ergo debet habere Habitum Fidei. Probat consequentiam: nam in peccatore ideo manet habitus fidei, quia adhuc est fidelis, licet sit peccator. Nego Conseq. & ejus probationem, quia, si bona esset, probari posset etiam alias virtutes morales manere in peccatore, v. g. qui est luxuriosus, potest esse amans Justitiae, & verè potest dici justus aut misericors, aut clemens; ergo haec denominationes non proveniunt ab habitu supernaturali, sed ex eo, quod ratione ultimi actus non revocati, censeatur objectum adhuc habitualiter voluntarium.

425. Obijciunt 3. Tridentinum sess. 6. c. 7. dicit, Fidem, nisi ad eam Spes & Charitas accedat, nec vñre perfectè cum Christo, nec corporis ejus vivum membrum efficiere: ergo imponit posse adultum accipere fidem sine Charitate, adeoque & sine gratia. R. Negando consequentiam: Concilium agit ibi contra haereticos, adhaerentes, in Justificatione solam Fidem intuentes, hoc improbat Concilium, quia fides sine charitate mortua est, potestque esse in peccatore: quia debet accedere Charitas, non quidem postea tempore, sed etiam temporis simultate, nam etiam talia accedere dicimus: sic dicimus Sapientiam non esse admodum laudabilem, nisi accedat Fortas, & observantiam vñus praecepti non sufficit, nisi accedat obsequantia ceterorum, & doctrinam Magistri non sufficere, nisi accedat attentio discipuli &c.

426. Obijciunt 4. S. Thomam q. 64. a. 3. sed ibi manifestè loquitur de fide actu. Ceterum pro nobis stat pluribus in locis. nam q. 62. a. 4. ait: *Ordine quidem generationis fides praecedit Spem, & Spes charitatem NB. secundum actus, nam habitus simul infunduntur.* Non potest clariùs loqui. Item 3. p. q. 85. a. 6. in C. Respondendo dicendum, quod in Virtutibus non attenditur ordo temporis quantum ad Habitum, quia cum virtutes sint connexae, omnes simul incipiunt esse in anima. sed dicitur una earum esse prior altera ordine naturae, quia consideratur ex ordine actuum. Et paulò post pressè dicit, actum fidei posse tempore praecedere ipsum habitum, actum autem & habitum Charitatis simul esse tempore cum habitibus aliarum virtutum.

CONTROVERSIA II

Quare Habitus Fidei maneat in peccatore.

EX Concilio Trid. sess. 6. c. 15. constat, Habitum Fidei manere in peccatore, quamvis non peccaverit peccato Infidelitatis, hoc est, actu interno, nolendo credere, quae credenda esse cognovit, & hoc negare ad minimum temerarium esset. Nam licet Tridentinum hoc non distinctis verbis definiverit de Habitu, ex contextu tamen colligitur, de Habitu esse sermonem. Poterat autem PP. Concilij hanc veritatem colligere et S. Scriptura. Nam S. Paulus 1. Cor. 13. postquam dixisset: *Si habuero omnem fidem, Charitatem autem non habuero &c.* statim subiungit loquens de eodem Fide: *nunc autem manent Fides, Spes, Charitas.*

427. Querunt Theologi Rationem, si potius congruentiam, cur Deo placuerit hoc delictum facere, inter Habitum Fidei & Spei ex una parte (nam & Spes manet, nisi peccato Infidelitatis aut desperationis expellatur, Spes enim sine Fide non manet) & ceteros virtutum habitus ceteri tradistinctos ab Habitu Charitatis, ut destructi peccatum